

og dásamlega er höndin sú hög
þess hæsta máttar, er setti honum lög,
svo lotning í brjósti manns bálar,
það hrifur hið smæsta og hvað sem er stærst
í hyldýpi mannlegrar sálar.

Og fríðsælu dísirnar dragast í fans,
með draumvæðdar englunum smáu,
þau stíga þar léttan og líðandi dans
of lyfta því þyngsta af hugsunum manns
í draumsjóna hæðirnar háu,
en ljósálfar kvika við ljósvakans blik
þar lengst úti í vestrinu bláu.

Þá árdegissólin í austrinu sézt
af algleymi dvalans rís fjöldinn,
og hádegissólin hún hlúir oss bezt,
en hátignarlegust og fegurst hún sezt,
—og ljósið er kærast á kvöldin—
þá brosir hún kært og hún skín þá svo skært
og skreytir upp rökkurtjöldin.

Þú skáld, sem með hagnælsku hrífa vilt þjóð
og hugsjónir vekja hjá lýði,
því reynirðu aldrei að laga til ljóð,
um lögandi, marghitað sólgeisla flóð,
sem létt geti lúa og stríði?
Þú syngur um ást, sem í æsku þér brást,
en ekkert um kveldroðans þryði.

Og vinur, ef huggun og hugsvölun þarft
og hjarta þitt statt er í voða,
ef ekkert þér finnst vera inndælt og bjart,
en alt vera skuggalegt napurt og svart,
—ef ekkert þér yndi má boða—
seztu þá kyr fram við sólbyrgis dyr
og sólarlags fegurð skoða.

E. A.